

AMB CARA I ULLS

per ALBA DORAL

Maria Josep Rosselló

Pionera

Maria Josep Rosselló defensa amb fervor prendre's un iogurt al dia, que no garanteix la vida eterna –“això no li desitjaria a ningú”– però potser sí aquest aspecte d'àvia de set néts enèrgica i saludable amb què va per la vida.

És Rosselló, puntualitzada en començar l'entrevista, amb dues *esses*: és vestigi de la procedència familiar del comtat francès, abandonat pels avantpassats en època de Jaume I per dirigir-se a les Balears. “L'avi sempre ens va instigar molt” a mantenir la *dobla essa*, recorda, sobretot perquè durant el franquisme “l'ortografia catalana no s'entenia”. I a la nissaga conserven amb orgull els *vuit cognoms* catalans: de Borreda a Riera, Cassany, Valls o Bonmatí.

D'avi i pare arquitectes i nascuda en una família –ja instal·lada a Barcelona, al barri de l'Eixample– molt progressista i oberta, la jove es va desmarcar i es va decantar per les ciències. “I vaig tenir molta sort perquè el col·legi del Sagrat Cor el portaven unes monges franceses molt modernes que van muntar un batxillerat de ciències només per a quatre noies.” Ella volia fer ciència pura, recorda: “química, perquè és el llenguatge de la naturalesa, explica el seu funcionament”. Així que va continuar obrint camins: a la Universitat de Sarrià van haver de fer lavabos per a les vuit primeres noies que van entrar a la carrera amb ella.

Després faria Nutrició a Lovaina (Bèlgica). A casa seva, explica, sempre s'havia menjat molt bé, amb unes receptes de cuina mallorquina de l'àvia i la mare que ella recopilaria més tard amb molta cura. Però aleshores era difícil fer entendre als *moderns* del moment que la cuina de tota la vida, la mediterrània, la de l'àvia, era la bona. Ells estaven més per copiar la mantega de cacauet i altres hàbits d'importació nord-americana. “Em

miraven com si fos una *loca pajarrera*, que parlava de coses tan estranyes com la fibra i el pa integral”, riu. Per sort, puntualitzada, “el temps és l'únic senyor que diu la veritat”.

Rosselló, pionera en el seu camp i que acabaria sent un personatge de molta rellevància mediàtica, matisa que malgrat la presència constant en mitjans la seva carrera professional s'ha desenvolupat a la universitat: primer amb postgraus a l'Autònoma barcelonina i més tard a la Ramon Llull.

Però la tele mana pel que fa a la projecció pública: s'hi va estar dotze anys, molts en companyia del comunicador Manuel Torreiglesias. Abans havia començat per la ràdio: 22 anys en total, que s'havien iniciat d'una manera pràcticament casual, després d'una conversa amb Adelina Castillejo que la va incorporar al seu programa a Catalunya Ràdio.

Com a professora universitària va recalcar a Andorra, per impartir un postgrau a la UdA. Va conèixer el seu home, Josep Maria Grau, i s'hi va instal·lar. “M'he passat 22 anys pujant i baixant, sortint a les cinc del matí

per no trobar cua a la frontera”, recorda ara que, amb seixanta vuit, porta quasi dos jubilada. En-

cara que ni de lluny inactiva. Sempre estarà disposada, assegura, a fer un cop de mà allà on li demanin per seguir fent pedagogia dels hàbits alimentaris sans. De tot allò on arriben els seus coneixements: també és enginyera especialitzada en temes de medi ambient.

Això és el que l'ha portat a la política activa. De nou, perquè ja havia fet uns primers passos a l'Espanya postfranquista, de la mà de José María de Areilza: “tot un personatge, un senyor, que em va cridar per ocupar-me d'aspectes relacionats amb la dona a la societat”. Llàstima, puntualitzada, que l'Espanya del moment no estava per a liberals i la iniciativa no va qual·lar.

A Andorra s'ha involucrat en l'SDP de Jaume Bartumeu (va anar en les llistes a les generals i és vocal d'afers socials). Ha tirat d'ella aquesta vocació de servei, explica, i l'amistat amb Sílvia Bonet, que va ser alumna seva. “Jo ara l'únic que pretenc és oferir-me per si puc donar alguna bona idea, per si algú es pot aprofitar de la meua experiència”, proposa.

Ha estat una pionera en el seu camp i mare de quatre fills que, assegura, mai no ha permès que a casa seva passés com a la del ferrer: “a casa tothom sap que s'ha de menjar de tot”.

